

Nr 22

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om utvidgning av rätten för s. k. familjebolag att erhålla avdrag för avsättning till pensionsstiftelse m. m.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 115 av herrar *Magnusson* och *Kronstrand* samt II: 162 av herr *Strandh* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta att fjärde stycket av punkt 2 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen måtte utgå»; ävensom

2) de likalydande motionerna I: 442 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 571 av herr *Hjalmarson* m. fl., vari hemställts, dels att riksdagen måtte besluta sådan ändring av gällande skatteförfattningar att enskilda rörelseidkare och jordbrukare medges rätt att göra skattefria avsättningar för egen pensionering enligt de grunder som i motionerna angivits, dels att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig lagtext.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 162 och II: 571.

Aktiebolags pensionsstiftelse kan anordnas enligt lagen den 18 juni 1937 om aktiebolags pensions- och andra personalstiftelser (s. k. *bundna* stiftelser). Pensionstiftelse kan också inrättas — och detta av såväl juridiska som fysiska personer — med iakttagande av de allmänna, i stort sett ej lagfästa regler som utbildat sig rörande stiftelsebildning (s. k. *fria* stiftelser).

I samband med genomförande av ändrade regler för företagsbeskattningen antog 1955 års riksdag jämväl nya bestämmelser angående vad som i beskattningshänseende skall förstås med pensionsstiftelse och om rätt till avdrag för avsättning av medel till dylik stiftelse. Bestämmelserna, som gäller vid taxering till såväl kommunal som statlig inkomstskatt, innebär i huvudsak följande. Enligt punkt 2 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen föreligger rätt till avdrag vid beräkning av inkomst av rörelse för medel som avsatts till pensionsstiftelse för pensionering av personal, som är eller varit anställd i rörelsen, eller efterlevande till sådan personal. Motsvarande gäller jämlikt punkt 1 av anvisningarna till 22 § samma lag vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga

grunder. Då en person inte kan vara anställd i sin egen verksamhet innebär nu angivna bestämmelser, att avdrag vid inkomstberäkningen för en såsom enskild firma eller av ett handels- eller kommanditbolag bedriven verksamhet inte får ske för avsättning till trygghande av pension åt ägaren eller delägarna.

Med pensionsstiftelse förstås enligt punkt 6 av anvisningarna till 53 §, förutom bunden stiftelse, jämväl fri stiftelse under förutsättning att stiftelsen står under tillsyn enligt lagen om tillsyn över stiftelser, att stiftelsens stadgar fastställts av tillsynsmyndigheten, att stiftelsens kapital och avkastning må användas endast till pensioner på grund av tjänst, att genom föreskrifter i reglementet eller eljest trygghet skapats för att stiftelsen så länge den består skall hava sådant ändamål samt att vid dess upplösning eller då det icke längre finnes eller kan antagas komma att finnas någon, vars rätt till pension på grund av tjänst skall tillgodoses av stiftelsen, återstående medel antingen skall användas för dylik pensionering eller ock skall anslås till välgörande eller eljest allmännyttigt ändamål. Enligt numera gällande lydelse av nyssnämnda anvisningspunkt 2 till 29 § medges emellertid icke avdrag för avsättning till pensionsstiftelse med mindre pensioneringen anordnats på sätt som i kommunalskattelagen föreskrivs som villkor för att livförsäkring skall hänföras till pensionsförsäkring. Vidare krävs för rätt till avdrag att medlen kontant eller i form av aktier, obligationer eller därmed jämförliga tillgångar överlämnats till stiftelsen. Är fråga om aktiebolag eller vissa andra juridiska personer, godtages dock av den skattskyldige utfärdad och till stiftelsen överlämnat skuldebrev.

I fråga om det belopp, vartill den avdragsgilla avsättningen högst må uppgå, föreskrivs att avdrag icke må medgivas med högre belopp än som måste avsättas för att stiftelsens förmögenhet vid beskattningsårets utgång skall uppgå till det belopp, som erfordras för att jämte framtida avgifter säkerställa de pensioner vilka skall utgå enligt gjorda bindande utfästelser. Fjärde stycket av punkt 2 av anvisningarna till 29 § stadgar, att vid beräkning av det belopp, vartill avdragsgill avsättning till pensionsstiftelse högst må uppgå, hänsyn i fråga om s. k. familjebolag icke får tagas till pensionsutfästelse avseende någon, som genom eget eller anhörigs innehav av aktier har ett avgörande inflytande i bolaget, eller ock efterlevande till någon varom sålunda är fråga.

Här må ytterligare framhållas att i praxis avdrag för avsättning till pensionsstiftelse medgivits även vid beräkning av inkomst av annan fastighet än jordbruksfastighet, trots att uttrycklig författningsbestämmelse härom icke finnes.

Förslag till nu angivna bestämmelser förelades 1955 års riksdag i proposition nr 100. I fråga om bestämmelserna rörande rätt till avdrag för avsättning till pensionsstiftelse framställdes i de likalydande motionerna I: 460 och II: 574 samt I: 464 och II: 573 enahanda yrkande som i de nu föreliggande motionerna I: 115 och II: 162, nämligen att ovanberörda bestämmelse att vid beräkning av tillåten avsättning i familjeföretag hän-

syn inte finge tagas till utfästelse avseende huvuddelägare i familjeföretag måtte utgå.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 45 avstyrkte 1955 års bevillningsutskott nyssnämnda då förevarande motioner. Utskottet erinrade därvid om att det från taxeringsmyndigheternas sida påpekats, att pensionsstiftelseavsättningar i betydande omfattning gjorts allenast för att vinna obehöriga skattefördelar. Detta missbruk av bestämmelserna hade erfarenhetsmässigt ifrågakommit främst bland familjeföretag. I det till grund för propositionsförslaget liggande kommittébetänkandet såväl som i propositionen hade ansetts ofrånkomligt med bestämmelser som i görligaste mån förhindrade dylikt missbruk. De mot propositionsförslaget riktade invändningarna ginge i första hand ut på att familjeföretagen genom förslaget skulle ställas från kapitalförsörjningssynpunkt i samma läge som enskilda rörelseidkare och alltså sämre än andra aktiebolag och ekonomiska föreningar. Utskottet uttalade vidare bl. a.

Med anledning härav vill utskottet emellertid framhålla att frågan om utformningen av reglerna för avsättningar till pensionsstiftelser rimligen inte bör avgöras från i princip ovidkommande synpunkter. Rätten till sådana avdrag måste bedömas med hänsyn till pensionsstiftelsernas verkliga syfte, nämligen att trygga de anställdas pensionering. Utskottet vill därjämte i detta sammanhang erinra att familjeföretagen har andra möjligheter att tillgodose önskemålet om pension åt delägare, nämligen samma möjligheter som föreligger för den rörelseidkare, vilken driver sitt företag såsom enskild firma. Den enskilde företagaren kan trygga sin pensionering genom att hos försäkringsanstalt teckna pensionsförsäkring; premierna härför utgör avdragsgill omkostnad. Hinder föreligger ej heller att från firman utbetala årliga pensionsbelopp, som vid inkomstberäkningen blir avdragsgilla.

Utskottet, som delar uppfattningen att speciella bestämmelser rörande familjeföretag i förevarande hänseende inte kan undvaras, finner följaktligen den nyss återgivna invändningen inte vara av avgörande betydelse.

Utskottet är emellertid medvetet om att från andra synpunkter vissa olägenheter är förenade med den i propositionen valda linjen. Ett familjeföretag kan nämligen förfara sålunda att företaget gör stiftelseavsättningar, grundade på pensionsförpliktelser gentemot andra anställda än delägare, varefter stiftelseförmögenheten i större eller mindre omfattning likväl användes för delägarnas pensionering. Denna invändning finner utskottet emellertid inte heller vara av avgörande betydelse. De mindre nogräknade företag, som kan tänkas förfara på detta sätt, torde vara just sådana beträffande vilka man har all anledning antaga att de inte heller med de för närvarande gällande bestämmelserna verkställt stiftelseavsättningar i de anställdas intresse. Utskottet vill vidare erinra att hinder inte föreligger för familjeföretag att inrätta pensionsstiftelse med ändamål att trygga pensioneringen uteslutande för anställda, som inte är delägare. Sker detta erhålles fullt avdrag för vad som svarar mot pensionsförpliktelserna gentemot de anställda, varjämte stiftelseförmögenheten inte kan utnyttjas för annans räkning än de anställdas.

Av innehållet i de föreliggande motionerna må här återgivas följande.

I de likalydande motionerna I: 115 och II: 162 har anförts

bl. a., att någon risk för missbruk i fråga om avsättningar i familjebolag för pensionering av i företaget verksamma aktieägare enligt motionärernas mening inte föreläge. Stiftelserna stode under tillsyn och medlen finge endast användas till tjänstepensioner. Vidare hade avdragsrättens omfattning numera noga preciserats. Möjligen hade det föresvävat lagstiftaren, att svårigheter skulle uppstå vid bedömandet av vad som kunde betecknas såsom skälig pension åt i bolaget verksam aktieägare. Begreppet skälig pension kunde dock utan större svårighet fixeras med tillhjälp av SPP:s reglemente eller andra allmänt erkända grunder för beräkning av tjänstemannapensioner. Det måste anses stötande att en i ett familjebolag arbetande aktieägare icke kunde beredas garanti för sin pension på samma sätt som övriga i företaget anställda. Många av dessa familjebolag vore för sin framgångsrika verksamhet helt beroende av huvudaktieägarens arbetsinsats. Familjebolagen vore av så stor betydelse för vårt näringsliv och för det ekonomiska framåtskridandet, att statsmakterna inte genom diskriminerande bestämmelser i olika avseenden borde hämma uppkomsten av och försvåra driften för sådana företag. De delägare i familjebolag som avsåges i motionerna vore sådana, som innehade verklig tjänst hos bolaget, ävensom anhörig till delägare, som hade sådan tjänst. Den nuvarande ordningen vore ur skilda synpunkter icke tilltalande. Risken för stora uttag ur familjeföretagen ökade, då möjlighet sänkades att annorledes än genom pensionsförsäkring tillgodose de arbetande aktieägarnas pensionsrätt. Vidare kunde mindre nogräknade företag, såsom framginge av 1955 års bevillningsutskotts ovannämnda betänkande, förfara på ett sätt, som faktiskt innebure ett hänsynslöst åsidosättande av de anställdas pensionsgarantier, för att skapa möjlighet till pensionering av enbart huvudaktieägaren. Det nyligen framlagda förslaget rörande en allmän tjänstepensionering borde inte hindra ett bifall till motionärernas yrkande, eftersom det vore ovisst när en sådan pensionering kunde genomföras. Ej heller borde i familjeföretag verkligen arbetande aktieägare komma i ett sämre läge än andra anställda av det skälet att frågan om pensionsstiftelsernas rättsliga ställning för närvarande vore föremål för utredning.

Till stöd för det i de likalydande motionerna I: 442 och II: 571 framförda yrkandet har anförts bl. a. följande. En utvidgning till enskilda och rörelseidkare och jordbrukare av rätten att avsätta medel till pensionsfond utan att medlen undandrogen rörelsen vore i hög grad önskvärd. Principiellt föreläge icke någon som helst skillnad mellan dessa och de juridiska personer som dreve rörelser. Svårigheten att ge den enskilde rörelseidkaren och jordbrukaren samma rätt som tillkomme hans anställda vore uppenbarligen att få till stånd den erforderliga kontrollen. Garanti måste finnas dels för att de avsätta medlen verkligen kunde komma de pensionsberättigade till godo, dels för att statens skattefordran inte bleve osäker eller rent av måste avskrivras. Beträffande garantifrågan finnes möjligheter att för olika företagsgrupper ordna en kollektiv garanti. Förslag

i detta avseende hade framförts i de likalydande motionerna I: 461 och II: 595 till årets riksdag. I de fall då det gällde företagare som ej hade andra personer anställda hos sig vore givetvis denna fråga ej av betydelse annat än för den skattskyldige själv. Han finge ensam bära följderna om de avsatta medlen skulle gå till spillo. Det återstode då att finna ett sätt att garantera statens skattefordran. En anordning där enskilda rörelseidkare och jordbrukare finge rätt att för sin egen pensionering göra skattefria avsättningar till en pensionsfond, vilken sålunda vore avsedd att tagas i anspråk då rörelseidkaren eller jordbrukaren upphörde med sin yrkesverksamhet, innebure i och för sig att man åstadkomme en resultatutjämnning. En liknande förskjutning av beskattningen framåt i tiden förekomme bl. a. i fråga om avsättningar till investeringsfonder, verkställda av juridiska personer. Numera gällde såsom villkor för sådana avsättningar att viss del av avsättningen inbetalades å spärrat konto i riksbanken. Denna insättning motsvarade statsskatten å de avsatta medlen. En liknande anordning borde kunna tillämpas beträffande enskilda rörelseidkare och jordbrukare, som önskade göra avsättningar till pensionsfond för sin egen framtida pensionering. Beträffande avsättningarnas storlek förordade motionärerna att vad som nu gällde i fråga om de juridiska personernas avsättningar till pensionsstiftelser i tillämpliga delar skulle gälla även för enskilda rörelseidkare och jordbrukare. För att avdragsrätt skulle medgivnas för de till pensionsfond avsatta medlen borde den skattskyldige i riksbanken ha insatt 15 procent av årets avsättning. Insättningen borde vara spärrad intill dess den skattskyldige till beskattning återförde pensionsmedel, i vilket fall ett belopp motsvarande 15 procent av det återförda beloppet borde frigöras för gäldande av skatten. Lämpligen kunde detta ske genom att riksbanken efter anmälan från vederbörande taxeringsnämnd om att avsatta pensionsmedel återförts till beskattning översände motsvarande skattebelopp till vederbörande uppbördsmyndighet. Den i motionerna föreslagna procentsatsen för insättning å spärrat konto i riksbanken kunde måhända anses väl låg med hänsyn till nu gällande marginalsatser. Flertalet av de nu avsedda skattskyldiga komme dock vid den tid, då de lämnat sin förvärvsverksamhet, icke att ha annan inkomst än den pension de sålunda berett sig själva. Då denna skulle konsumera även ortsavdrag, kunde procentsatsen bedömas såsom ganska väl avvägd såväl från den enskildes som från statens synpunkt.

Utskottet. Enligt bestämmelser i kommunalskattelagen, vilka även äger giltighet vid taxering enligt förordningen om statlig inkomstskatt, medges avdrag vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder och av rörelse för medel som avsatts till pensionsstiftelse för pensionering av personal, som är eller varit anställd i jordbruksdriften eller rörelsen, eller ock efterlevande till sådan personal. I praxis har sådant avdrag utan uttryckligt författningsstöd medgivits jämväl vid inkomstberäkning av annan fastighet. Då en person inte kan vara anställd i sin egen verksamhet, innebär det sagda, att vid inkomstberäkningen av t. ex. ett utav en

enskild person utövat jordbruk eller av en såsom enskild firma eller av ett handels- eller kommanditbolag bedriven verksamhet avdrag inte får ske för avsättning till pensionsstiftelse för tryggande av pension åt ägaren eller delägarna. Gällande bestämmelser innehåller vidare bl. a. även den begränsningen, att vid beräkning av avdragsgill avsättning till pensionsstiftelse i familjeföretag, som bedrivs i form av aktiebolag eller ekonomisk förening, hänsyn inte får tagas till pensionsförmån avseende huvuddelägare eller hans efterlevande. Sistnämnda begränsning infördes genom beslut av 1955 års riksdag i samband med antagandet av ändrade regler för företagsbeskattningen.

De föreliggande motionerna syftar till en ändring i vad sålunda gäller för närvarande. I de likalydande motionerna I: 115 och II: 162 har yrkats att den vid beräkning av avdragsgill pensionsavsättning i familjeföretag gällande begränsningen avseende huvuddelägaren eller hans efterlevande måtte upphävas. Yrkandet i de likalydande motionerna I: 442 och II: 571 går ut på att en möjlighet skulle beredas enskilda jordbrukare och rörelseidkare att göra avsättning för att trygga sin egen pensionering utan att de i sådant syfte avsätta medlen undandrogen jordbruksdriften eller rörelsen. Motionärerna föreslår införande av rätt för berörda företagare att göra avdragsgilla avsättningar till pensionsfonder efter samma princip som gäller för avsättning enligt 1955 års förordning om investeringsfonder för konjunktur-utjämning. För avdragsrätt borde enligt motionärernas mening fordras att den skattskyldige på spärrat konto i riksbanken insatte 15 procent av de varje beskattningsår till pensionsfonden avsätta medlen. Då den skattskyldige till beskattning återförde medel, som överförts till pensionsfonden, skulle ett belopp, motsvarande 15 procent av det återförda beloppet, frigöras från kontot för gäldande av skatten.

Till stöd för yrkandet såväl i motionerna I: 115 och II: 162 som motionerna I: 442 och II: 571 har anförts bl. a. att familjeföretagen resp. de enskilda jordbrukarna och rörelseidkarna genom ett godtagande av vad sålunda föreslagits skulle komma i ett bättre läge ur kapitalförsörjningssynpunkt. Utskottet kan i detta hänseende erinra om 1955 års bevillningsutskotts ovan redovisade uttalande att frågan om utformningen av reglerna om rätt till avdrag vid beskattningen för avsättning till pensionsstiftelse rimligen inte bör avgöras från i princip ovidkommande synpunkter. Utskottet vill vidare framhålla, att såväl familjeföretagen som enskilda jordbrukare och rörelseidkare har andra möjligheter att tillgodose önskemålet om delägarnas eller ägarens pensionering. Den möjligheten står nämligen alltid öppen att teckna pensionsförsäkring hos försäkringsanstalt; premierna för dylik försäkring är avdragsgilla vid inkomsttaxeringen. Såvitt avser delägare i företag föreligger även möjligheten att direkt från företaget utbetala årliga pensionsbelopp till den pensionsberättigade, därvid utbetalningarna blir att anse som avdragsgilla omkostnader.

Vad särskilt angår yrkandet i de likalydande motionerna I: 115 och II: 162 vill utskottet erinra om att 1955 års riksdag hade att taga ställning till

samma yrkande i anledning av motioner, som väckts i samband med behandlingen av proposition nr 100 om ändrad företagsbeskattning. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen uttalade 1955 års bevillningsutskott därvid i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 45, vari utskottet avstyrkte motionerna, att det från taxeringsmyndigheternas sida påpekats att pensionsstiftelseavsättningar i betydande omfattning gjorts allenast för att vinna obehöriga skattefördelar. Detta missbruk av bestämmelserna hade erfarenhetsmässigt ifrågakommit främst bland familjeföretag. I det till grund för propositionsförslaget liggande kommittébetänkandet såväl som i propositionen hade ansetts ofrånkomligt med bestämmelser som i görligaste mån förhindrade dylikt missbruk. Jämväl utskottet delade uppfattningen att speciella bestämmelser i förevarande hänseende inte kunde undvaras.

De i förevarande motioner framförda synpunkterna kom i huvudsak till uttryck redan vid frågans behandling av 1955 års riksdag. De skäl, som låg till grund för riksdagens då fattade beslut, anser utskottet alltjämt äga giltighet. På grund härav bör det inte komma i fråga att i anledning av vad i motionerna anförts vidtaga någon ändring i förevarande avseende. Utskottet vill tillägga att de nya bestämmelserna skall tillämpas första gången vid innevarande års taxering. Någon erfarenhet av bestämmelsernas praktiska tillämpning har sålunda ännu inte stått att få. En fråga som i detta sammanhang tilldrar sig särskilt intresse är om den tillsyn, som pensionsstiftelserna numera måste vara underkastade för att avdrag för stiftelseavsättningar må åtnjutas, med gällande regler skall kunna nå den effektivitet, som ett beaktande av de allmänna intressena kräver. Det är utskottet inte möjligt att nu göra något uttalande härom. Huruvida gällande bestämmelser är tillfredsställande utformade i detta hänseende torde få bero på ett framtida bedömande. Utskottet vill erinra om att den nu pågående utredningen om pensionsstiftelsernas civilrättsliga ställning torde komma att behandla nu berörda spörsmål.

Beträffande yrkandet i de likalydande motionerna I: 442 och II: 571 om sådan ändring av skatteförfattningarna, att enskilda jordbrukare och rörelseidkare erhöles möjlighet till avdragsgilla avsättningar till pensionsfonder i syfte att trygga sin egen pensionering, vill utskottet framhålla, att en sådan rättighet skulle innebära införande i vår skattelagstiftning av ett i det hänseende varom nu är fråga nytt och oprövat institut. Ett så genomgripande beslut kan inte fattas utan att föregås av en grundlig utredning, därvid alla på frågans bedömande inverkan faktorer beaktats. Utskottet kan i detta sammanhang inskränka sig till att peka på det förhållandet att motionärerna begränsat sitt yrkande till att omfatta förvärvskällorna jordbruksfastighet och rörelse. Enligt utskottets mening måste det emellertid också prövas i vad mån lika berättigade krav på rätt till avdragsgilla pensionsfondsavsättningar kan resas av skattskyldiga som har att redovisa sin inkomst under andra förvärvskällor, t. ex. inkomst av annan fastighet än jordbruksfastighet. Motionärernas yrkande om omedelbar lagstiftning i ämnet kan utskottet alltså inte biträda.

Utskottet är emellertid icke heller berett att förorda utredning av den föreliggande frågan. Utskottet vill erinra om att pensionsutredningen för kort tid sedan avgivit förslag till allmän pensionsförsäkring, därvid utredningen förordat genomförandet av en på premier grundad försäkring, som skall omfatta icke blott anställda utan även självständiga företagare och andra inkomstagare. Förslaget är nu föremål för remissbehandling. Huruvida behov av en lagstiftning i enlighet med vad som yrkas i motionerna I: 442 och II: 571 kommer att föreligga i framtiden, kan enligt utskottets mening inte bedömas förrän ställning tagits till pensionsutredningens förslag.

Med stöd av det anförda avstyrker utskottet de föreliggande motionerna.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 115 av herrar Magnusson och Kronstrand samt II: 162 av herr Strandh m. fl. om upphävande av fjärde stycket av punkt 2 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

2) att de likalydande motionerna I: 442 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 571 av herr Hjalmarson m. fl. om rätt för enskilda rörelseidkare och jordbrukare att göra skattefria avsättningar för egen pensionering icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 10 april 1956

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Spetz, Franzon, Eriksson, Snygg, Söderquist, Velander, Niklasson och Werner;

från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Sundström, Nilsson i Svalöv, Sjölin, Brandt, Allard, Kärrlander, Henriksson, Jansson i Aspeboda och Anderson i Sundsvall.

Reservation

av herrar *Kristensson* i Osby, *Spetz*, *Söderquist*, *Velander*, *Nilsson* i Svalöv, *Sjölin* och *Anderson* i Sundsvall, vilka ansett att utskottet bort hemställa,

1) att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 115 av herrar Magnusson och Kronstrand samt II: 162 av herr Strandh m. fl., för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av punkt 2 av anvisningarna till 29 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att punkt 2 av anvisningarna till 29 § kommunal-skattelagen den 28 september 1928 skall erhålla följande ändrade lydelse.

Anvisningar

till 29 §

2. Skattskyldig må — — — sådan personal.
Avdrag må — — — överlämnat skuldebrev.
Avdrag för — — — denna gavs.
Skattskyldig må — — — beträffande pensionsstiftelse.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare år.

2) att riksdagen måtte, i anledning av de likalydande motionerna I: 442 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 571 av herr Hjalmarson m. fl. i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning rörande frågan om införande av rätt för enskilda rörelseidkare och jordbrukare att göra skattefria avsättningar för egen pensionering samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.